

Az Apostolok Cselekedetei 24-25.

Nyissuk ki a Bibliánkat az Apostolok Cselekedeteinek 24. fejezeténél.

Bizonyos Ázsiából való zsidók meglátták Pált a templomban Jeruzsálemben, és hihetetlen haragra gerjedtek iránta, mert tudták, hogy Pál a pogányok között hirdeti Jézus Krisztus evangéliumát. Másokat is felbujtottak Pál ellen, úgyhogy végül felbolydult az egész város: a nép összecsődült, megragadták Pált, kivonszolták a templomból és meg akarták ölni. Ekkor azonban megjelent a templomhegy melletti erődből a helyőrség ezredese katonákkal és századosokkal, és kimentette Pált a dühöngő tömeg karmaiból. Pál megpróbált a vár lépcsőjéről szólani a néphez, és egy időre sikerült is lecsendesítenie a tömeget, ahogy megosztotta velük megtérésének történetét. De amikor megemlítette a pogányokat, a tömeg újra kiáltozni kezdett, és hatalmas zűrzavar támadt. Másnap azután, mivel az ezredes meg akarta tudni az igazságot, hogy mivel vádolják Pált a zsidók, megparancsolta, hogy jöjjenek össze a főpapok és az egész nagytanács. Majd előhozatta Pált, és eléjük állította (Apcsel 22:30). De miután Pál kijelentette, hogy: *„Én farizeus vagyok, farizeus fia, a halottak reménysége és feltámadása miatt vádolnak engem”* (Apcsel 23:6), a jelenlévő farizeusok és szadduceusok heves vitába szálltak egymással, mert eltérően gondolkodtak erről a kérdéstről. Mivel egyre nagyobb lett a felfordulás, az ezredes attól félt, hogy Pált esetleg széttépik, így megparancsolta, hogy emberei, immáron másodszer, mentsék ki Pált a zsidók karmai közül.

Ezután a zsidók közül többen összesereglettek, és átokkal kötelezték magukat, hogy nem esznek és nem isznak addig, amíg meg nem ölik Pált (Apcsel 23:12). Majd elmentek a főpapokhoz és a vénekhez, és elmondták nekik, hogy átokkal kötelezték magukat, és kérték őket, hogy a nagytanáccsal együtt javasolják az ezredesnek, hogy hozassa oda hozzájuk Pált, azzal az ürüggyel, hogy alaposabban ki akarják őt hallgatni. Az volt a tervük, hogy ők, akik átokkal kötelezték magukat, majd lesben állnak, lecsapnak Pálra és megölik. Pál unokaöccse azonban tudomást szerzett erről az összeesküvésről, elmondta azt Pálnak, majd elmondta az ezredesnek is, aki pedig ennek hallatán elhatározta, hogy az éj leple alatt kimenekíti Pált Jeruzsálemből, és eljuttatja őt 200 gyalogos katona, 70 lovas és 200 lándzsás kíséretében először Antipatriszba, majd onnan a lovasok kíséretében Cézaréába.

Most pedig Pál már Cézaréába van, és arra vár, hogy megérkezzenek a vádlói is, mert akkor hallgatják majd ki Félix helytartó előtt. És ezzel elértünk a 24. fejezethez.

vs. 1. Őt nap múlva azután lement Anániás főpap néhány vénnel, és egy Tertullusz nevű ügyvéddel, és panaszt tettek a helytartónál Pál ellen.

Anániás főpap és a vének tehát egy Tertullusz nevű ügyvéddel érkeznek, aki mézes-mázás beszédével próbálja lenyűgözni Félixet, a helytartót.

vs. 2-5 Amikor behívták, Tertullusz így kezdte vádolni: „Nagy békességet biztosítasz számunkra, nagyra becsült Félix, és üdvös változások történnek népünk javára, a te gondoskodásod folytán. Ezt mindenkor és mindenütt teljes hálával ismerjük el. De hogy hosszan ne fárasszalak, kérlek, hallgasd meg rövid beszédünket, jóindulattal. Mi ugyanis megállapítottuk, hogy ez az ember valóságos pestis, lázadást szít a földkerekségen élő valamennyi zsidó között, és a názáreti irányzat feje.

Tertullusz nagyon komoly vádakkal illeti Pált, a rómaiak ugyanis egy dologra nagyon érzékenyek voltak, mégpedig arra, ha valaki valamelyik tartományukban lázadást szított. A zsidó történelemben volt már ilyen lázadásra példa, amelyet a rómaiaknak kellett leverniük, és a rómaiak tudták, hogy mindig fel-felbukkannak a zsidók között olyanok, akik Róma-ellenes lázadást szítanak a nép között. Ezért amikor Tertullusz azt mondja Pálról, hogy „ez az ember valóságos pestis, lázadást szít a földkerekségen élő valamennyi zsidó között, és a názáreti irányzat feje”, ezzel nagyon komoly vádat emel Pál ellen, mert a rómaiak ezt azonnal úgy értelmezték, hogy Róma ellen szít lázadást. Tertullusz jól tudta, hogy nem először fordulna elő, hogy egy zsidó lázadást szít, ezért Pált is ilyen emberként azonosítja Félix előtt. Azt állítja róla, hogy ő is egy fanatikus vallási vezető, a názáreti irányzat feje, aki fanatizmusával felkelésre vezeti az embereket.

vs. 6. A templomot is meg akarta szentségteleníteni, de elfogtuk, és a mi törvényünk szerint akartuk elítélni.

Tertullusz itt úgy állítja be a dolgot, mintha ők fogták volna el Pált, hogy azután kihallgathassák, pedig ez nagyon távol áll az igazságtól, hiszen ha emlékszünk, akkor a zsidók egyszerűen csak megragadták Pált, kivonszolták a templomból, és meg akarták ölni. Tertullusz tehát egy kicsit elferdíti a valóságot Félix helytartónak tartott beszámolójában.

vs. 7-8 Liziász ezredes azonban odajött, és erőszakkal kivette őt a kezünk közül, és azt parancsolta, hogy vádlóid hozzád jöjjenek.

De mi is történt valójában? Liziász ezredes megmentette Pál életét, és kiragadta őt a dühöngő zsidó tömeg karmai közül, mielőtt agyonverték volna.

vs. 8-9 Magad is tudomást szerezhetsz mindarról, mivel vádoljuk, ha őt kihallgatod.” Csatlakoztak ehhez a vádhoz a zsidók is, és bizonygatták, hogy mindez valóban így van.

Vegyük észre, hogy a Pál ellen felhozott vádakot igazából nem tudták bizonyítani, szemtanúkkal alátámasztani.

vs. 10-13 Ezután Pál, amikor intett neki a helytartó, hogy beszélhet, így szólt: „Mivel tudom, hogy sok éve vagy már bírója ennek a népnek, nagyobb bizalommal védekezem a magam ügyében. Megtudhatod, hogy nincs több, mint tizenkét napja, hogy feljöttem Jeruzsálembe imádkozni. De nem láttak engem sem a templomban, sem a zsinagógákban, sem a városban bárkivel is vitatkozni vagy a nép között lázadást szítani. Azt sem tudják rám bizonyítani, amivel most vádolnak.

Pál tehát tagadja az ellene felhozott vádakát, és rámutat arra, hogy nem tudják azokat bizonyítani.

vs. 14. De azt megvallom előtted, hogy én aszerint a tanítás szerint, - vagy ahogy a Károli-féle fordításban találjuk: aszerint az út szerint -, amelyet ők eretnekségnek mondanak, úgy szolgálok atyáim Istenének.

A korai keresztények gyakran mondták magukról, hogy ők az út szerint élnek. Egy új életet éltek, amelynek középpontjában Jézus Krisztus állt. Jézus azt mondta tanítványainak, hogy „Én vagyok az út, és senki sem mehet az Atyához, csak énáltalam” (Jn 14:6). A korai keresztények ezért mondták magukról, hogy ők az út szerint élők. Az Apostolok cselekedeteiben legalább hat különböző helyen találkozunk ezzel a kifejezéssel, hogy: az út, és minden egyes alkalommal a hívőkre vonatkozik.

A keresztény kifejezést abban az időben alig használták, csak azután kezdett elterjedni, hogy Péter első levelében azt írja, hogy: „*Ha azonban valaki mint keresztény szenved*” (1 Pt 4:16). A keresztény szó csak mindössze háromszor fordul elő az Újszövetségben, és csupán egy alkalommal, Péter levelében, úgy, hogy egyik keresztény beszél a többi hívőről úgy, mint keresztényekről. Az út azonban, amely tehát Jézus Krisztus követőit jelentette, sokkal többször szerepel az Újszövetségben. Az előbb említettem, hogy a keresztény szó háromszor fordul elő az Újszövetségben. Egyszer Péter levelében, kétszer pedig az Apostolok cselekedeteiben, ekkor azonban mások használják Jézus követőire ezt a kifejezést. Először azt írja az Ige, hogy: „*A tanítványokat pedig Antióchiában nevezték először keresztyéneknek (Apcsel 11:26), másodszer pedig az Apostolok cselekedeteinek 26. fejezetében találkozhatunk ezzel a kifejezéssel, amikor Agrippa ezt mondja Pálnak: „Majdnem ráveszel engem is, hogy keresztyénné legyek” (Apcsel 26:28).*

Pál tehát azt mondja, hogy „*én aszerint az út szerint, amelyet ők eretnekségnek mondanak, úgy szolgálok atyáim Istenének*”. Pál az utat követte, mert felismerte, hogy az Atyához csak egy út vezet, mégpedig Jézus Krisztuson keresztül.

Pál még valamit megvall Félix előtt. Azt mondja:

vs. 14. Hiszek mindabban, ami megfelel a törvénynek, és ami meg van írva a próféták könyvében.

Vagyis azt mondja Pál, hogy hisz azokban a próféciákban, amelyek meg vannak írva a próféták könyvében, és a Messiásról szólnak, és abban is, hogy Jézus Krisztus a Messiás. Az Ószövetség tele van a Megváltóra vonatkozó próféciákkal, amelyeket Jézus Krisztus be is töltött. Ha megnézzük, hogy mi a valószínűsége annak, hogy egyetlenegy embernek sikerül minden egyes próféciát betöltenie, akkor felismerjük, hogy Jézus Krisztusnak kellett a Megváltónak lennie, mert Ő töltötte be ezeket a próféciákat mind egy szálig. Elég ha megnézzük a Jézus születésének helyét megjövendölő próféciát Mikeás könyvében: *„Te pedig, efráta Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izráelen. Származása visszanyúlik a hajdankorba, a távoli múltba”* (Mik 5:1). Betlehem egy aprócska falu volt. Annak az esélye, hogy valaki ott szülessen, egy volt a kétszázötvenezerhez. Jézus azonban mégis Betlehemben született. De ez még nem minden. Ha megnézzük a többi Messiásra utaló próféciát, látni fogjuk, hogy mindegyiket Ő teljesítette be.

Pál tehát azt mondja, hogy: *„Hiszek mindabban, ami megfelel a törvénynek, és ami meg van írva a próféták könyvében.”* Sajnos ezt egyre kevesebben mondhatják el magukról napjainkban. Pálnak az volt a szokása, hogy amikor egy új városba ért, mindig először a zsinagógába ment, és a Megváltójukról tanította a zsidókat a saját Írásaik alapján. Majd pedig bebizonyította nekik, hogy Jézus a Megváltó. Valójában nem nehéz ezt bebizonyítani az ószövetségi Írások alapján. Jézus azt mondta: *„Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert azt gondoljátok, hogy azokban van az örök életetek: pedig azok rólam tesznek bizonyosságot”* (Jn 5:39). A zsidókhöz írt levélben pedig ezt olvashatjuk: *„Akkor ezt mondtam: Íme, itt vagyok, amint a könyvtekercsben meg van írva rólam, hogy teljesítsem a te akaratodat, Istenem”* (Zsid 10:7). Ha engedjük, hogy felkenjen bennünket a Szentlélek, és felnyissa a szemünket, akkor a Biblia minden oldalán meg fogjuk látni Jézust.

Biztosan emlékeztek arra, amikor Fülöp Gázába vezető úton találkozott az etióp kincstárnokkal, aki éppen az Ószövetség egyik részét tanulmányozta, és Fülöp pont az a rész alapján kezdte el neki hirdetni Jézus Krisztust. Valóban, az Ószövetség bármely oldalából kiindulva hirdethetjük Jézus Krisztust. Pál azt mondja, hogy hisz mindabban, ami megfelel a törvénynek, és ami meg van írva a próféták könyvében. És valóban, nem csupán a próféták könyvében, hanem a törvényben is számos prófécia szólt a Messiás eljövételéről.

vs. 15. És azt remélem Istentől, hogy - amit ők maguk is várnak - lesz feltámadásuk mind az igazaknak, mind a gonoszaknak.

A Jelenések könyve elmondja nekünk, hogy valójában két feltámadás lesz: az igazak feltámadása és a gonoszok feltámadása, és a két feltámadás között mintegy ezer év telik majd el. A Jelenések könyvében a 20. fejezet 5-ös versében ezt olvashatjuk: *„A többi halott nem kelt életre, míg el nem telt az ezer esztendő. Ez az első feltámadás. Boldog és szent az, akinek része van az első feltámadásban, ezeken nincs hatalma a második halálnak”* (Jel 20:5).

Hiszem, hogy az első feltámadás egy hosszabb időszakot ölel fel, és hiszem, hogy Jézus az első zsengeje azoknak, akik feltámadnak a halálból. Emlékezzünk, hogy Jézus azt mondta, hogy: *„Az, aki hisz énbenem, nem hal meg soha”* (Jn 11:26). Isten gyermeke számára tehát a halál annyit jelent, hogy abban a pillanatban elhagyjuk ezt az ütött-kopott földi sátrunkat, és beköltözünk az új házunkba. Azt is hiszem, hogy a Jelenések könyvének 19. fejezete az első feltámadás utolsó szakaszát írja le, melyben a nagy nyomorúság mártírhalált halt szentjei lépnek be utolsóként az első feltámadásba, ezzel lezárván az első feltámadás időszakát.

Hiszem, hogy abban a pillanatban, hogy a lelkünk kiköltözik ebből a földi testből, azonnal beköltözik abba a házba, amelyet Isten készített. Pál apostol a 2. Korinthus 5. részében a következőket írja: *„Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk - vagyis földi testünk – összeomlik - vagyis meghalunk, és újra porrá leszünk -, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökké való mennyei házunk. Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felöltetni rá mennyből való hajlékunkat, ha ugyan nem bizonyulunk felöltözve is mezíteleneknek”* (2 Kor 5:1-3). Az angolban pedig azt mondja, hogy: *„vágyakozunk rá felöltetni mennyből való hajlékunkat, - vagyis kilépni ebből a földi testünkből -, de nem azért, hogy mezítelenek legyünk.”* Egy másik fordításban pedig azt mondja, hogy: *test nélküli szellemi lények legyünk.* Tehát Pál azt mondja, hogy: *„Nem azért sóhajtozok testben, mert már alig várom, hogy test nélkül lebeghessek ott kint a semmiben, hanem azért, mert vágyakozok felöltetni rá mennyből való hajlékomat. Vagyis szeretnék már kiköltözni ebből a földi testből, és beköltözni abba a házba, amit Isten készített nekem.”* *„Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk, minthogy nem szeretnénk ezt levetni, hanem felöltetni rá am azt, hogy a halandót elnyelje az élet. Tehát mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól. De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz”* (2 Kor 5:4,6,8).

Úgyhogy ha egy napon azt olvassátok az újságban, hogy Chuck Smith meghalt, akkor ne higgyetek nekik. Mert Jézus azt ígérte nekem, hogy ha hiszek Őbenne, akkor nem halok meg soha. Úgyhogy, kérlek, hívjátok fel az újságírókat, és tájékoztassátok arról, hogy bizony igencsak hiányosak az ismeretei. Én ugyanis nem haltam meg, csak elköltöztem ebből az elhasználódott, ütött-kopott földi sátorból egy gyönyörű új házba, amelyet Isten készített nekem. Minden

embernek van lelke, és ez a lélek az én igazi énem, nem pedig a testem. Persze a lelkem testben lakik, de a lelkem a meghatározó. A testem egy eszköz, amelyen keresztül a lélek kifejezésre juttatja önmagát. De egy nap a lelkem elhagyja a testemet, ezt az ütött-kopott földi sátrat, és egy új, Isten által készített házba költözik.

Jézus azt mondja János evangéliumának 14. fejezetében, hogy: *„Az én Atyám házában sok hajlék van” (Jn 14:).* De Isten háza nem egy fizikai értelemben vett ház. Nem emberkéz által épített, hanem egy örökkévaló mennyi ház, amelyben nem lesz szükségünk fürdőszobára vagy hálószobára. Egy olyan mennyi ház ez, amely örökkévaló, ellentétben földi testünkkel, amelyet az Ige sátornak nevez. A sátor pedig csak iegy deiglenes, mulandó hajlék.

Jézus azt mondja, hogy: *„És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is” (Jn 14:3).* Pál a korintusiakhoz írt első levelében, a 15. fejezetben a természet világából vett illusztrációval írja le a feltámadást. Pál itt a következőket írja: *„De megkérdezhetné valaki: hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testben jelennek meg?” (1 Kor 15:35)* Sokak számára valóban kérdés az, hogy milyen testet kapunk majd miután átváltoztunk. Sőt úgy tűnik, hogy sokan nagyon is ragaszkodnak e földi testükhöz. Ami engem illet, kész vagyok lecserélni e földi sátrat, és beköltözni abba a házba, amelyet Isten nekem készített. Pál azt mondja: *„Amit vetsz, nem kel életre, míg előbb el nem rothad, és amit elvetsz, azzal nem a leendő testet veted el, hanem csak a magot, talán búzáét vagy valami másét. De Isten olyan testet ad annak, amelyet elhatározott, mégpedig minden egyes magnak a neki megfelelő testet. Így van a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban; elvettetik gyalázatban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtlenségben, feltámasztatik erőben. Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki test. Ha van érzéki test, van lelki test is. És amint viseltük a földinek a képét, úgy fogjuk viselni a mennyeknek a képét is” (1 Kor 15:36-38,42-44,49).*

Isten úgy tervezte meg a testemet, hogy az tökéletesen alkalmazkodjon a földi viszonyokhoz. Ezért van az, hogy a testem el tudja viselni a földön tapasztalható légnyomást, és képes 20%-os oxigéntartalmú levegőn élni. Isten a testemet a földi létre tervezte, nem pedig a mennyei tartózkodásomra. És ha az ember bárhol máshol a földön kívül életben kíván maradni, akkor kénytelen önmaga számára a földhöz hasonló körülményeket biztosítani. Ezért viselnek az űrhajósok űrruhát, hátukon oxigénpalackkal. Ne feledjük, hogy ha Isten is ezt akarná, megtehetné. Nem kellene nekünk új testet adnia mennyei tartózkodásunkhoz. Megtehetné esetleg azt is, hogy űrruhát ad ránk, nitrogén- és oxigénpalackokat csatol a hátunkra, és így

élnék a mennyben úrhajósként ugrándozva egyik helyről a másikra, hiszen úrruhában azért elég nehéz mozogni. De ami engem illet, inkább választanám azt a testet, amelyet Isten számomra a mennybéli tartózkodásom idejére készített. Más lesz ez a test, mint a földi testem, kimondottan a mennybéli viszonyokra készült. Ahhoz tehát, hogy Istennek országában élhessek, új testre van szükségem, amelyet meg is kapok majd halálomkor, amikor hátrahagyom a földi sátramot, és beköltözök abba a házba, amelyet Isten nekem készített. A világ erre azt mondja, hogy meghaltam, a Biblia pedig azt mondja, hogy átköltöztem.

Pál tehát azt mondja, hogy „hiszem, hogy lesz feltámadásuk mind az igazaknak, mind a gonoszoknak.” Nekünk az első feltámadásban lesz részünk. *„Boldog és szent az, akinek része van az első feltámadásban, ezeken nincs hatalma a második halálnak”* - olvashatjuk a Jelenések könyvében. Számos ateista és nem hívő nagyon gúnyosan tekint a feltámadás kérdésére, mert szerintük számos komoly problémát vet fel. Például azt mondják, hogy: „Mi van azokkal a halottakkal, akiknek a testét elhamvasztották? Vagy mi van azokkal, akiknek a teste nemcsak, hogy bomlásnak indult a sírban, hanem teljesen felbomlott már, és a talajt gazdagítja? Azt a talajt, amelyen fű nő, azt a füvet, amelyet tehének legelnek le, és amely tehéntejet mi esetleg elfogyasztunk. Nagyon közvetetten ugyan, de bizonyos ásványi anyagok abból a holttestből lényegében a mi testünkbe kerülnek. És mi van azokkal, akik veseátültetésen estek át?” Szerintük a feltámadásnál ez komoly gondot jelent majd, hiszen az elhamvasztott vagy felbomlott testből hogyan lesz újra ép test? Akik azonban ezt mondják, megfeledkeznek arról, hogy a feltámadás arról szól, hogy új testet kapunk, nem pedig régi földi testünket kapjuk vissza. Pál azt mondja a Filippiekhez írt levelében, hogy *„Vágyódom elköltözni és Krisztussal lenni, mert ez sokkal jobb mindennél; de miattatok nagyobb szükség van arra, hogy életben maradjak” (Fil 1:23-24).*

Pál pedig itt Félix előtt azt mondja, hogy lesz feltámadásuk mind az igazaknak, mind a gonoszoknak. A gonoszok feltámadására Krisztus ezeréves uralmának végén kerül sor. A Jelenések könyvének 20. fejezetében ezt olvassuk: *„És láttam, hogy a halottak, nagyok és kicsinyek a trónus előtt állnak, és könyvek nyitattak ki. A tenger kiadta a benne levő halottakat, a Halál és a Pokol is kiadták a náluk levő halottakat”,* és mindannyian ott álltak a nagy fehér trónus előtt, és megítéltettek (Jel 20:11-13). Ez tehát a második feltámadás, a gonoszok feltámadása gyalázatra és örök utálatra.

Pál tehát hitt abban, hogy lesz feltámadásuk mind az igazaknak, mind a gonoszoknak. Ezt látjuk Dániel próféta könyvében is a 12. fejezet 2. versében: *„Azok közül, akik alusznak a*

föld porában, sokan felébrednek majd: némelyek örök életre, némelyek gyalázatra és örök utálatra.” Ezért mondja Pál az Apostolok cselekedeteinek 24 fejezetének 16. versében:

vs. 16. „Ezért magam is arra törekszem, hogy lelkiismeretem mindenkor tiszta legyen Isten és emberek előtt.

Ahogy azt már korábban is említettem, Pál egy rendkívüli ember volt. Én ugyanis nem mondhatom azt, hogy teljesen és mindenkor tiszta Isten és emberek előtt a lelkiismeretem. Pál a filippiekhez írt levelében azt mondja, hogy: „A törvényben követelt igazság szempontjából feddhetetlen voltam” (Fil 3:6). Én ezt nem mondhatom el magamról. Pál erősen hitt a feltámadásban, és abban, hogy egy napon majd mindenki megáll Isten előtt, és számot ad az életéről, ezért törekedett arra, hogy lelkiismerete mindenkor tiszta legyen Isten és az emberek előtt. Hiszem, hogy a tiszta élet kulcsa annak a felismerése, hogy az evilági élet csupán a kezdet, ez csupán egy felkészülés az örökkévalóságra. Amikor valaki egy elnyerendő menny és egy elkerülendő pokol tudatában él, sokkal inkább törekszik arra, hogy megfelelő módon élje az életét. Viszont sokan sokfélént mondtak már a pokolról és a mennyről, és sokan ennek eredményeképpen nem is hisznek a menny és a pokol létezésében. Inkább azt mondják, hogy „Csak egy életem van, úgyhogy ebből az egyből kell a lehető legtöbbet kihoznom.” Nagyon sokan teszik magukévá ezt a filozófiát, amelynek a hatása teljesen nyilvánvaló: mindent el akarnak érni, mindent meg akarnak szerezni, amit csak lehet, hiszen a halál a vég. Pedig a halál csak a kezdet. Isten gyermeke számára a halál Isten szeretete és kegyelme mélyebb megismerésének a kezdete, azok számára pedig, akik egy életen át lázadtak Isten ellen, a halál egy Isten nélküli nyomorult örökkévalóságnak a kezdete.

Pál a 17-es versben a következőket mondja:

vs. 17. Több év múltán eljöttem népemhez, hogy alamizsnát adjak, és áldozatokat mutassak be.

Emlékszünk ugye, hogy a macedóniai és a görögországi pogány gyülekezetek adományokat gyűjtöttek a jeruzsálemi testvérek számára, és ezeket az adományokat végül Pál hozta el Jeruzsálembe.

vs. 18-19 A tisztulási fogadalom teljesítése közben talált rám a templomban néhány Ázsiából való zsidó – vagyis én a templomban voltam és Istent imádtam -, nem pedig csődületben vagy lázítás közben. Nekik kellett volna megjelenniük előtted, és vádolniuk engem, ha valami panaszuk van ellenem.

Tulajdonképpen azt mondja itt Pál Félixnek, hogy „Ezeket a vádakat, amelyekkel engem illetnek, nem tudják szemtanúkkal alátámasztani. Azokat az embereket kellett volna idehívni,

akik láttam engem a templomban, ahogy imádtam Istent. Őket kellene megkérdezni, hogy vajon tényleg lázítottam-e az embereket.”

vs. 20. Vagy mondják meg ezek maguk: találtak-e bennem valamilyen vétket, amikor a nagytanács előtt álltam. Hacsak azt a kijelentést nem, amelyet közöttük állva kiáltottam. A halottak feltámadása miatt vádolnak ma engem előttetek.”

Ha ebben ők valamilyen vétket látnak, akkor most itt az alkalom, hogy ezt elmondják.

vs. 22. Erre Félix elnapolta az ügyet, mert sokat tudott erről a tanításról, - vagyis az útról.

Azt, hogy Félix honnan tudott olyan sokat az útról, az Ige nem árulja el nekünk. Azt azonban látjuk az Igében, hogy Félixnek tudott Jézus Krisztusról és azokról, akik Jézus Krisztusban hittek, és Őt követték. Mivel Félix sokat tudott erről a tanításról, elnapolta az ügyet,

vs. 22. És így szólt: „Amikor Liziász ezredes idejön, akkor fogok dönteni az ügyetekben.”

Liziász ezredes volt az, aki két alkalommal is kimentette Pált a dühöngő tömeg karmaiból, és Félix az ő beszámolóját is meg akarta előbb hallgatni. Félix, mint ahogy azt korábban is említettem, rabszolgából lett helytartó, és ez valami egészen különleges dolognak számított, a római birodalom történetében ugyanis ő volt az első, aki rabszolgasorból helytartói tisztségre emelkedett. Félix testvére, Pallusz Néró egyik bizalmasa volt, és sikerült elintéznie, hogy Néró nem csupán felszabadította Félixet, hanem helytartóvá is tette. Tacitusz történetíró írásaiban azt olvashatjuk, hogy Félix egy véreskezű, erőszakos uralkodó volt. Úgy uralkodott, mint egy rabszolga. Ebben az igerészben is Félix egyik komoly gyengeségét láthatjuk megnyilvánulni, mégpedig azt, hogy mindig mindent elnapolt. Sokan hajlamosak erre. Igyekeznek elnapolni, elhalasztani a dolgokat. Félix is ezt tette itt, elnapolta az ügyet. És azt mondta, hogy majd akkor dönt az ügyben, amikor Liziász ezredes idejön.

vs. 23. Ugyanakkor megparancsolta a századosnak, hogy tartsák őrizetben Pált, de enyhébb fogságban; és az övéi közül senkit se akadályozzanak abban, hogy szolgálatára legyen.

Pál tehát őrizetben volt ugyan, de meglátogathatták a barátai és az ismerősei.

vs. 24. Néhány nap múlva pedig megjelent Félix a feleségével, Druzillával, aki zsidó származású volt.

Druzilláról azt kell tudnunk, hogy I. Heródes Agrippa király lánya volt. I. Heródes Agrippa király volt az a Heródes, aki lefejeztette János testvérét, Jakabot, és aki börtönbe vettette Pétert, habár Péter végül csodával határos módon kiszabadult a börtönből. Az Úr az éj leple alatt kihozta őt a fogságból. Egy napon azután I. Heródes Agrippa király beszédet intézett az őt meglátogató tírusziakához és szidóniakhoz, a nép pedig felkiáltott és azt mondta: „Isten hangja

ez, és nem emberé! Az úr angyala pedig azonnal lesújtott rá, amiért nem Istennek adta a dicsőséget. Férgék emésztették meg, így pusztult el” (Apcsel 12:22-23). Druzilla az ő lánya volt.

vs. 24-25 Félix magához hívatta Pált, és meghallgatta őt a Krisztus Jézusban való hitről. De amikor az igazságról és önmegtartóztatásról meg a jövőendő ítéletről kezdett beszélni, Félix megrémült.

Pál tehát elkezdett bizonyoságot tenni Félixnek, és beszélt neki az igazságról, az önmegtartóztatásról, ami nagyon távolt állt Félixről, és jövőendő ítéletről. Amikor Félix mindezt meghallotta, megrémült, hiszen volt mitől félnie. Tudta, hogy nem Istennek tetsző életet élt. Félix tehát megrémült, és hiszem, hogy a Szentlélek munkálkodott a szívében. De rá jellemzően most is elhatározta, hogy elnapolja a döntést. Ezért így szólt:

vs. 25. „Most menj el, de ha alkalmat találok, majd ismét hívatlak.”

Félix addig halasztgatta a dolgot, amíg végül két évvel Pál és Félix találkozása után zavargások támadtak Cézáreában. Cézárea mindig is tűzfészeknek számított, mert a görögök és a zsidók folyamatosan harcoltak egymással a város feletti uralomért. Ez alkalommal a zsidók kerültek ki győztesen a harcokból. Félix ekkor elrendelte, hogy a római katonák a görögöket támogatva öljék meg a zsidókat, és fosszák ki a zsidó otthonokat. Ez is történt, hatalmas vérengzésre került sor Félix parancsára, több száz zsidót megöltek, otthonaikat kifosztották. A zsidók azonban jelentették ezt Néroró császárnak, és ezzel véget is ért Félix helytartói karrierje. Néroró eredetileg ki akarta őt végeztetni, de ismét közbenjárt Félixért Pallusz, a testvére, ezért nem ölték meg, de többé nem lehetett helytartó. Félix túl sokáig halogatta a döntést. És az az alkalmasabb pillanat, amelyre várt, hogy majd akkor hitét Jézus Krisztusba vesse, nem érkezett el.

Sokan ezt teszik ma is, halogatják a döntést, pedig holnap sem lesz könnyebb meghozni azt a döntést, mint ma. Biztosan megfigyeltétek már, hogy amikor valaki újra és újra ugyanazt a tevékenységet végzi, egy idő után az automatikussá válik számára. Minden különösebb gondolkodás nélkül el tudja azt végezni. Például érdemes megfigyelni amikor valaki nagyon régóta köt. Szinte már oda sem kell figyelnie arra, hogy mit csinál, tud mellette tévézni, beszélgetni és közben ugyanúgy elkészíti a gyönyörű pulóvert. Így van ez a lelkiismeretünkkel is.

Biztosan megfigyeltétek már magatokon is, hogy amikor először készülünk valami olyat tenni, amiről tudjátok, hogy bűn, nagyon komoly harc folyik az ember fejében és szívében. És ha mégis elkövetjük azt a bűnt, nagyon rosszul érezzük magunkat utána, rettenetes lelkiismeretfurdalásunk van. De a következő alkalommal, amikor ismét ugyanezzel a kísértéssel

találkozunk, valahogy könnyebben beadjuk a derekunkat. Már nem folytatunk olyan ádáz küzdelmet a lelkiismeretünkkel. És ha ezt így folytatjuk tovább, eljuthatunk arra a pontra, amikor már szemrebbenés nélkül követjük el azt a bűnt, amely a legelején még hihetetlen nagy lelkiismeretfurdalást okozott nekünk, és heves harcot indított el bennünk. Nagyon szomorú az, amikor az ember eljut arra a pontra, amikor már nem érzékeny a bűnre.

Amikor tehát egy tevékenységet újra és újra megisméltünk, az agyunk mintegy beprogramozódik, és egy idő után teljesen automatikus tevékenységgé válik, melyet szinte minden gondolkodás nélkül el tudunk végezni. Ha egy tevékenység vagy egy mozdulat rosszul rögződik bennünk, akkor nagyon nehéz ettől megszabadulnunk, és helyette megtanulunk a helyes mozdulatot. Sokkal nehezebb ez a váltás, mint először megtanulni az adott mozdulatot. Ezért nagyon fontos, hogy ha például valaki szeretne megtanulni golfozni, akkor az első pár órát mindenképp azzal töltsse, hogy egy hozzáértő ember segítségével megtanulja és begyakorolja a helyes ütésttechnikát. Mert ha rosszul rögzül benne, akkor utána rendkívül nehéz attól megszabadulni. Ugyanúgy ahogy nagyon nehéz egy-egy rossz szokásunktól is megszabadulni. De ugyanúgy ez történik akkor is, amikor újra és újra elutasítjuk Jézus Krisztust. Egyre automatikusabbá válik ez, és minél többször mondunk nemet, annál nehezebb lesz azután egyszer igent mondani. Ezért van az, hogy tíz keresztény közül kilenc fiatalon, serdülőkorban, vagy a felnőttkor küszöbén mondott igent Jézus Krisztusnak, mielőtt túl sokszor elutasíthatták volna Jézust ahhoz, hogy az már automatikussá váljon. Félix is megrémült a Szentlélek munkájának hatására a szívében, felismerte saját bűnösségét, de halogatta a döntést.

vs. 26. Egyúttal azt is remélte, hogy pénzt kap Páltól. Ezért gyakrabban hívatta, és elbeszélgetett vele.

Azt remélte, hogy Pál megpróbálja őt majd lefizetni azért, hogy szabadon engedje.

vs. 27. Két esztendő múlva Porcius Fesztusz lett Félix utóda. Félix pedig fogságba hagyta Pált, mert kedvében akart járni a zsidóknak.

vs. 25:1. Amint Fesztusz megérkezett a tartományba, három nap múlva felment Cézáréából Jeruzsálembe.

Érdekes, hogy mindig mindenki felmegy Jeruzsálembe, sohasem mondjuk azt, hogy lemegyünk Jeruzsálembe.

vs. 2. Ott a zsidók főpapjai és vezetői panaszt tettek Pál ellen, és kérték, hogy - bár Pál ezt nem akarja - a kedvükért vitesse Pált Jeruzsálembe. Mert azt a tervet szőtték ellene, hogy megölik útközben.

Félixet tehát Porcius Fesztusz váltotta fel, és Jeruzsálemben sem Anániás volt már a főpap, de a zsidók főpapjai és vezetői még mindig dühösek Pálra. Még mindig azt tervezgetik, hogy hogyan tudnák Pált megölni. Ezért megkérik Fesztuszt, hogy hozassa fel Pált Jeruzsálembe, hogy útközben megölhessék.

vs. 4-7 Fesztusz azonban azt felelte, hogy Pál Cézaréában van őrizetben, ő maga pedig hamarosan odautazik. „Ezért a közöttetek levő vezetők, mondta, jöjjenek le velem, és ha van valami kifogásolható abban az emberben, emeljenek vádat ellene!” Miután pedig nyolc vagy tíz napnál tovább nem tartózkodott közöttük, lement Cézaréába. A következő napon pedig beült a bírói székbe, és elővezettette Pált. Amikor Pál megjelent, körülállták a Jeruzsálemből lejött zsidók, és sok súlyos vádat emeltek ellene, amelyeket azonban nem tudtak bizonyítani.

Pedig a római jogban a bizonyíték nagyon fontos volt. Hiába emeltek valaki ellen vádat, ha azt nem tudták bizonyítani. Pál esetében is ez történt.

vs. 8-9 Pál így védekezett: „Sem a zsidók törvénye ellen, sem a templom ellen, sem a császár ellen nem vétettem semmit.” Fesztusz azonban a zsidók kedvébe akart járni,

Ami nem meglepő, hiszen éppen most lépett hivatalba, szerette volna a maga oldalán tudni a zsidókat.

vs. 9. És ezt kérdezte Páltól: „Akarsz-e Jeruzsálembe menni, hogy ott ítélezzem feletted ebben az ügyben?”

Ekkorra már Pál nagyon belefáradt abba, hogy a római helytartók kényük-kedvük szerint játszadoznak vele, épp aktuális politikai céljaik megvalósítása érdekében. Pál ezért tehát élt azzal a jogával, amely minden római polgárt megilletett. Ha egy római polgár úgy érezte, a helyi bíróságok nem kezelik megfelelően az ügyét. Pál a császárhoz fellebbezett.

vs. 10-11 Pál tehát így válaszolt: „A császár ítélőszéke előtt állok, itt kell ítélezzem felettem. A zsidók ellen nem vétettem semmit, amint magad is jól tudod. Mert ha vétkes vagyok, és halált érdemlő dolgot cselekedtem, nem vonakodom a haláltól. Ha pedig ezek alaptalanul vádolnak engem, senki sem szolgáltatthat ki nekik. A császárhoz fellebbezek.

Pál tehát kész meghalni Jézusért. Ezt mondta társainak is a Jeruzsálembe vezető úton: „Miért sírtok, és miért keserítitek meg a szívemet? Hiszen én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért” (Apcsel 21:13). De attól még nem adta csak úgy fel az életét felelőtlenül a semmiért. Vannak azonban olyanok, akik felelőtlenül és ostobán különböző veszélyeknek teszik ki magukat. Nem gondolom, hogy bölcsen cselekszenek, sőt azt sem gondolom, hogy ez Istentől való lenne. Pál is élt a fellebbezési jogával.

vs. 12-13 Akkor Fesztusz megbeszélést tartott a tanácsosaival, majd így válaszolt: „A császárhoz fellebbeztél, tehát a császár elé fogsz menni.”

Néhány nap elteltével Agrippa király és Bereniké Cézáréába érkezett, hogy köszöntsék Fesztuszt.

Az az Agrippa király, akit itt látunk, II. Heródes Agrippa király, nagy Heródes dédunokája. Nagy Heródes Jézus születésekor ült a trónon. Ő volt az, aki Betlehemben és egész környékén minden kétesztendő és ennél fiatalabb zsidó fiú gyermeket megöletett. II. Heródes Agrippa király, akiről itt szó van, I. Heródes Agrippa király fia volt. Ahogy azt korábban már említettem, I. Heródes Agrippa király fejeztette le János testvérét. Ez az I. Heródes Agrippa király pedig unokaöccse volt Heródes Antipásznak, aki viszont keresztelő Jánost fejeztette le. Akivel tehát most itt találkozunk, az II. Heródes Agrippa király, I. Heródes Agrippa király fia.

Érdekes, hogy azt írja az Ige, hogy Agrippa király és Bereniké érkezett Cézáréába. Bereniké Agrippa király felesége volt, de egyben a testvére is. Bereniké ugyanis szintén I. Heródes Agrippa király lánya volt. Vagyis Bereniké és Druzilla, Félix felesége is testvérek voltak. Elég bonyolult ez a család. Bereniké eredetileg nagybátyjához ment feleségül, akitől később elvált, majd hozzáment egy gazdag római kereskedőhöz. Agrippa király ez utóbbitól csábította el Berenikét, és rávette, hogy vele éljen. Tehát egy meglehetősen furcsa helyzet állt elő. Mivel Fesztusz épp most lépett hivatalba, és Agrippa király még mindig király volt a tartomány bizonyos részei felett, feleségével, és egyben testvérével, Berenikével Cézáréába érkezett, hogy köszöntsék Fesztuszt.

vs. 14-22 Amikor már több napja időztek ott, Fesztusz szóba hozta a király előtt Pál ügyét: „Van itt egy férfi, mondta, akit Félix hagyott itt fogolyként. Mikor Jeruzsálemben voltam, panaszt emeltek ellene a zsidók főpapjai és vénei, és az elítélését kérték. Azt válaszoltam nekik, hogy a rómaiaknak nem szokásuk bárkit kiszolgáltatni, amíg a vádlott szemtől-szembe nem áll vádlóival és alkalmat nem kap arra, hogy védekezzen a vád ellen. Mikor tehát megérkeztem ide, halogatás nélkül másnap mindjárt a bírói székembe ültem, és elővezettettem azt a férfit. Ekkor vádlói körülállták, de semmi olyan bűnt nem hoztak fel ellene, amilyenre gondoltam, hanem valami vitás kérdéseik voltak vele a maguk vallásáról, meg egy bizonyos meghalt Jézusról, akiről Pál azt állította, hogy él. Mivel pedig én nem tudtam eligazodni ezekben a vitás kérdésekben, megkérdeztem tőle, nem akar-e Jeruzsálembé menni és ott törvény elé állni ezek miatt a dolgok miatt. Pál azonban fellebbezett, és azt kívánta, hogy tartsák őrizetben a császár döntéséig. Ezért parancsot adtam, hogy őrizzék őt, amíg a császárhoz küldhetem.

Agrippa ekkor így szólt Fesztuszhoz: „Szeretném magam is hallani ezt az embert!” - „Holnap hallani fogod”- válaszolta ő.

Mivel Pál a császárhoz fellebbezett, Fesztusznak már nem volt ítélkezési joga Pál felett. Ezért Pált csak azért állították Agrippa király elé, mert a király ezt kérte, valószínűleg saját szórakoztatására. Ítélezési joga azonban csak a császárnak volt, hiszen Pál hozzá fellebbezett. Agrippa király jól ismerte a zsidó írásokat, és behatóan tanulmányozta a zsidó szokásokat. Ezért volt annyira kíváncsi arra, hogy Pálnak mi mondanivalója van Jézus Krisztusról. Erre majd visszatérünk a következő alkalommal, amikor megnézzük Pál beszédét Agrippa király előtt.

vs. 23-27 Másnap aztán megérkezett Agrippa és Bereniké nagy pompával, és miután az ezredessel és a város előkelőségeivel együtt bevonultak a nagyterembe, Fesztusz parancsára elővezették Pált. Fesztusz ezután így szólt: „Agrippa király és ti férfiak mind, akik velünk együtt jelen vagytok, látjátok ezt az embert, aki miatt megostromolt engem az egész zsidóság Jeruzsálemben, sőt még itt is, azt kiáltva, hogy ennek nem szabad tovább élnie. Én azonban azt állapítottam meg, hogy semmi halált érdemlő dolgot nem cselekedett. De mivel a császárhoz fellebbezett, úgy döntöttem, hogy odaküldöm őt. Ámde semmi bizonyosat nem tudok írni róla uramnak, ezért elétek vezettettem, elsősorban is eléd, Agrippa király, hogy kihallgatása után legyen mit írnom róla. Mert értelmetlennek tartom, hogy aki foglyot küld, ne jelentse az ellene emelt vádat is.”

Pál elég nehéz helyzetbe hozta Fesztuszt. Mivel a császárhoz fellebbezett, Fesztusz kénytelen elküldeni őt a császár elé. Hiszen Pált római polgárként megillette ez a jog. A baj csak ott kezdődik, hogy semmi bizonyítható vád nem volt Pál ellen, és ha Fesztusz így küldi őt a császár elé, akkor Fesztusz kerül bajba. Ez ugyanis arra utalna, hogy Fesztusz nem jó bíró, nem ítélkezett igazságosan, pedig ez egy alapvető követelmény volt a római jogrendszerben. Persze csak akkor, ha római polgár állt a bíróság előtt. Fesztusz tehát nagy bajban volt Pál fellebbezése miatt, mert nem tudott mit írni Pálról. Így viszont nem küldhette. Ezért Fesztusz nagyon örült annak a lehetőségnek, hogy Agrippa is meg akarta hallgatni Pált, mert abban reménykedett, hogy sikerül együtt valamilyen elfogadható és bizonyítható vádat emelniük Pál ellen, amellyel majd elküldheti Rómába, anélkül, hogy ez rá, vagyis Fesztuszra nézve negatív következményekkel járna. Hiszen nem küldheti Pált Rómába úgy, hogy nem emel ellene semmiféle vádat. A következő alkalommal azonban látni fogjuk, hogy Fesztusz álma nem vált valóra, még Agrippa király sem tud segíteni ebben.

A következő alkalommal tanulmányozzuk majd Pál lenyűgöző beszédét Agrippa előtt, mely nagyon gazdag és rendkívül izgalmas. Ez az egyik kedvenc részem az Apostolok cselekedeteiben. Majd elindulunk Pállal együtt Rómába, ahova, mint emlékszünk, nagyon el szeretett volna jutni.

Pál az igazságról, az önmegtartóztatásról és a jövődől ítéletről beszélt Félixnek, és Félix megrémült, majd így szólt: *„Most menj el, de ha alkalmat találok, majd ismét hívatlak.”* Nem elég csak megrémülnünk ezeknek a dolgoknak a hallatán, nem elég csupán felismernünk a Szentlélek munkája által, hogy bűnösök vagyunk, és nem elég csak sajnálkozni a bűneink miatt. Fontos, hogy át is adjuk életünket Jézus Krisztusnak, és kérjük, hogy bocsásson meg nekünk, és mosson meg bennünket. *„Mert lesz feltámadásuk mind az igazaknak, mind a gonoszoknak.”* *„Ha valakit nem találtak beírva az élet könyvébe, azt a tűz tavába vetették. Ez a második halál”* (Jel 20:15). Ez nem afféle mendemonda, hanem az élő Isten Igéje mondja ezt. Ezért ne tedd azt, amit Félix tett! Ne halogasd a döntést, hanem dönts ma Jézus Krisztus mellett! Nehogy azután késő legyen, ugyanis egy napon mindannyiunknak meg kell állnunk Isten előtt. És azok számára, akik nem Isten gyermekei, akik nem fogadták be Őt, az egy nagyon szomorú nap lesz.